

o

PRINCI

a

PEJSKOVI

pohádka

Table of Contents

O pohádce	3
O princí a pejskovi	4

O pohádce

Pohádku o princí a pejskovi sepsaly členky online komunity ženy.řekninámto.cz v září roku 2013.

Ilustrovala: Kačenka

Všem autorkám za aktivitu děkujeme a přejeme příjemné čtení.

InsightLab, s.r.o., info@insightlab.cz

www.insightlab.cz

O princí a pejskovi

Byl jednou jeden princ, který žil v daleké zemi s množstvím lesů, hor a jezer. Přestože byl obklopen spoustou přátel, stále se cítil osamělý. Rozhodl se tedy, že si pořídí pejska a vydá se s ním napříč světem, aby mu vyčmuchal tu nejlepší nevěstu, která by ho z té samoty zachránila. Sbalil batoh, granule a vodu pro pejska a vyrazili hned ráno po snídani na cestu. Přestože měl možnost jet na koni, zvolil cestu pěšky, aby mohl lépe naslouchat svému čtyřnohému kamarádovi a také proto, aby nebyl tak nápadný. Večer dorazil k malebné vesničce. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že tu není ani živáčka. Začalo se stmívat, tak vešel do jedné chaloupky.

Uvnitř bylo krásně uklizeno a útulno, tak se rozhodl, že tam přenocuje. Našel světličku na spaní, lehl si do voňavé postele, pejsek si lehl vedle svého pána a spokojeně usnuli. Najednou je však v hluboké a temné noci něco probudilo. Pejsek nastražil uši a zavrčel. Z půdy nad světličkou se ozývaly podivné zvuky a dupání. Pejsek se rozběhl po schůdkách nahoru a stále vrčel a štěkal. Princ koukal do tmy a viděl před sebou něco

hrozivého. Schoulenou malou postavu, tvář zohyzděnou, celé tělo zabalené v pytli a v ruce velkou hůl. Nejdříve chtěl předstírat spánek a doufal, že strašidelně vyhlížející osoba zase odejde. Ale potom se rozhodl ji oslovit:

„Odpusť, že jsme usnuli v tvé posteli, ale byli jsme velmi unaveni po dlouhé cestě. Nevím, kdo jsi, ale určitě máš dobré srdce a pomůžeš nám.“

„ Možná dobré srdce mám a možná taky ne, to nemůžeš vědět. Ale protože jsi odvážný a promluvil jsi na mě, místo abys utekl, nebo se snažil mi ublížit, něco ti ukážu.“

Postava mávla velikou holí, kterou měla v ruce a celá vesnice náhle ožila. V oknech stavení a chaloupek se rozsvítilo, za okny byl vidět pohyb obyvatel. A protože se začalo rozednívat, zaznělo vesničkou i kokrhání kohouta a štěkot psů.

„Tak a teď jdi dům od domu“, pokračovala postava „a protože vím, proč ses vydal do světa, nech už na svém věrném psovi, aby ti vybral tu pravou nevěstu. Dobře pozoruj jeho reakce ale pozor, zdání občas klame!“ Sotva to dořekla, zmizela postava v prachu a dýmu.

Hladový a ještě trochu vystrašený princ zamířil hned do prvního stavení, kde se rozhodl se požádat o něco k snědku. Krásná dívka mu přinesla ošatku s chlebem a džbán vody. Princ nemohl z krásné dívky spustit oči. Pejsek však u stavení nervózně poštěkával, jakoby říkal: „Nezdržuj, musíme dál!“. A tak princ hezky poděkoval, rozloučil se a šli dál.

Stejným, nebo hodně podobným způsobem probíhala návštěva v mnoha dalších staveních. Princ nevěřil svým očím, kolik krásných slečen bydlí v jedné vesničce a velice nerad chaloupky opouštěl. Jeho pes byl nekompromisní, tahal prince za nohavici vždy tak dlouho, dokud si nedal říct. Jakoby pes věděl, něco, co princ neví, jako by tušil, že stojí za to jít dál a dál. Takto princ se svým věrným přítelem putoval několik měsíců různými kraji, až došel pod velikou horu. Ten den byl již dosti znaven, proto se rozhodl, že si chvíli zdřímne. Uleh pod velkou košatou jabloň a hned usnul.

Zdál se mu velice prapodivný sen. V něm k němu přistoupila útlá, zahalená dívka s dlouhými vlasy do půli zad, oči jako dvě hluboké studánky. Jen to si princ stihl dobře zapamatovat, než se náhle vzbudil ze sna. Věděl, že ve snu k němu dívka také promluvila, ale nemohl si za nic na světě vzpomenout, co jen mu to říkala. Pes se začal chovat velmi nervózně a pobíhal kolem prince jak splašený.

Princ věděl, že musí znovu usnout, aby se mu sen o krásné zahalené dívčině zdál znovu. Lehl si pod jabloň, netrvalo dlouho a opět usnul. Měl štěstí, zdál se znovu tentýž sen. Dívka mu prozradila, že je zakletá do jeho věrného přítele, a že jedině on ji může vysvobodit, ale že to určitě bude hodně nebezpečné. Podle legendy musí vstoupit do dračí sluje, do níž se spustí ukrytým vchodem v hoře, u které dnes přespál. Uvnitř najde zlého draka se zlatými šupinami. Jedině přes draka pak vede cesta ze zakleté

jeskyně. Východ z jeskyně je však možné otevřít jen a pouze tehdy, podaří-li se mu vzít drakovi jednu šupinu.

„To byl ale zvláštní sen“, podivil se princ po probuzení. Pejsek však tentokrát seděl po boku svého pána viditelně spokojený. Trpělivě a klidně čekal, než se princ vydá vstříc dobrodružství. To netrvalo dlouho. Došel k hoře a spustil se odvážně, ale přitom potichu ukrytým vchodem přímo do sluje. Tam se rozhlédl a spatřil draka. Takovou hrůzu nikdy dříve nezažil! Už jen ty obrovské červené oči zářící pichlavě na dálku! Princ se ale nezalekl, vytasil meč a dal se do souboje s drakem. Byl to dlouhý boj, chvílku to vypadlo, že drak vyhraje, ale princ se nedal a z posledních sil se mu podařilo useknout drakovi hlavu. Znavený princ po litém boji spolu s pejskem usnuli.

Když se princ ze spánku probudil, nemohl svého pejska nikde najít. Vedle něj však místo pejska stála vysvobozená krásná dívka s dlouhými vlasy. Stále si myslel, že se mu snad zdá jen sen. Dívka však prince jemně pohladila po tváři a v tu chvíli si princ uvědomil, že už to není sen. Rychle vstal, vzal drakovi šupinu a zeptal se dívky, co si má v zakleté jeskyni počít.

Dívka mu na to odpověděla, ať šupinu pevně stiskne do dlaně, i když ho to začne neskutečně pálit.

„Prvně musíš pomocí šupiny jeskyni otevřít a ani to není snadný úkol,

musíš jí celou obejít a věř, že to nebude lehká a krátká cesta, šupinou se stále dotýkej stěn jeskyně a až se dostaneš na správné místo, jeskyně se sama otevře.“

Princ začal obcházet jeskyni. Jakmile se dotkl šupinou stěny jeskyně, šupina jakoby vzplála a začala prince nesnesitelně pálit do ruky. Princ se ale nevzdal, dál pevně držel šupinu a pokračoval v cestě. Cesta kolem jeskyně byla navíc trnitá, plná bodláků, kopřiv, kamení, výmolů, co chvíli někde zavylí hladoví vlci. Vyčerpaný princ měl co dělat aby se udržel na nohách. Dlaň měl v jednom ohni, nohy už jej nechtěly nést.

"Teď to přeci nevzdám!", procedil mezi zuby. Sebral všechnu zbylou sílu a dral se dál, když v tom uviděl na konci jeskyně jasné světlo. Princ se vydal vstříc světlu, ale čím více se k němu blížil, tím více ho pálilo do očí, zavřel je tedy a šel po slepu. Se zavřenýma očima princ tápal a ztratil pojem o místě, čase i prostoru. Začalo se ho zmocňovat zoufalství. V tom v dálce uslyšel šum moře. Z posledních sil se začal plazit za zvukem rozbouřených vln, rozpálená dlaň pálila a zdálo se mu, že chladná mořská voda je už tak blízko, že stačí natáhnout ruku a dotkne se jí. Opravdu, chladivá voda nebyla daleko, a když se s velkou nadějí přiblížil už téměř na dotek, tak se ozvala strašlivá rána a celá země se zatřásla!

Když se země uklidnila a princ znovu otevřel oči, byl náhle na krásné rozkvetlé louce, za ruku ho držela dívka ze snu a velice mu děkovala za

vysvobození. Princ byl velmi šťastný a požádal dívku, zda by se nechtěla stát jeho ženou. Dívka se sňatkem souhlasila, ale pouze pod podmínkou, že budou žít ve vesničce, kterou s věrným přítelem navštívili na začátku své dlouhé cesty.

Princ rád souhlasil, ale měl také podmínku: „Svatba bude v naší zemi, abys poznala náš lid a mou rodinu.“. Vesele se tedy vydali do princovy země. Reakce poddaných, ale také královské rodiny byla velmi překvapivá. Přestože mladý pár čekal vlídné přijetí, příjezd se neobešel bez překážek. Princ musí vládnout ve své zemi a po jeho boku musí být urozená žena a ne žít v zapadlé vesnici s obyčejnou dívkou!!!

„Co teď?“ pomyslel si princ. Nechtěl se vzdát ani dívky, ani vládnutí. Přemýšlel, přemítal, radil se s kamarády, rádci, ale na nic nepřišel. Nakonec mu hlavou probleskla myšlenka! V hlubokých lesích na hranicích jeho království žila v chaloupce vědma, která mnoha lidem pomohla. Princ se tedy rozhodl, že se za ní vypraví. Šel hlubokým lesem k chatrči, kde už na něj vědma čekala. Prince vlídně přivítala a zahleděla se do velké křišťálové koule.

„Vidím zde příběh, který se stal před mnoha lety. Někdo z vesnice tvé vyvolené je zřejmě spojen s tvou rodinou počkej, až se mi obraz vyjasní ... “, mumlala si vědma.

Když se vědmě obraz vyjasnil, zjistila, že kdysi dávno byl dívčin dědeček král a byl to velký přítel princova dědečka. Dívčin dědeček však ztratil veškeré jmění a tak se dávno zapomnělo, že její kraj je také království. A ona je tedy vlastně princezna! Princ to ihned jel povědět svým rodičům, kteří vystrojili velkou veselku. A pokud princ s princeznou nezemřeli, žijí v jejím království šťastně a spokojeně dodnes.

Zazvonil zvonec, zaštěkal pes a pohádky je konec.